

M. E. Carterová, W. A. McGarey

Edgar Cayce O léčení

Příběhy nemocných
a jejich takřka neuvěřitelné vyléčení

Eko-konzult

Dějiny parapsychologie 20. století patrně Edgara Cayceho zařadí mezi senzibilu a lidové léčitele, kteří jsou zmapováni nejlépe.

Z celkového počtu 14 000 výkladů Edgara Cayceho se jich 9 000 týká zdraví. Cayceho schopnost stanovovat diagnózy na dálku a následně doporučit účinnou léčbu pro většinu z nás, zůstává záhadou a pozoruhodným výkonem.

V této knížce Mary Ellen Carterová píše o dvanácti takových případech. Každý z nich je doplněn komentářem lékaře Williama A. McGareye. Jaký typ lidí se na Edgara Cayceho obracel? Do jaké míry jim byl schopen pomoci? Jak se lékařská věda dívá na často neortodoxní Cayceho léčebné procedury? Mnohdy překvapivé odpovědi na tyto a jiné otázky z této knížky činí fascinující čtení pro každého, jenž se zajímá o senzibilní jevy a zdravotní problematiku.

ISBN 80-88809-84-3

© M. E. Carterová, W. A. McGarey, 1969

© Translation: M. Zidlický, K. Uherčíková, 2001

© Eko-konzult, 2001

Předmluva

V dějinách parapsychologie dvacátého století bude Edgar Cayce nepochybně figurovat jako jeden z nejlépe dokumenty podložených senzibilů a lidových léčitelů. V roce 1932 byla založena psychologická vědecko-výzkumná společnost s názvem Asociace pro výzkum a osvětu. Vznikla za účelem uchovat uložené údaje a experimentovat s nimi. V knihovně této společnosti se nalézají 14 246 kopií výkladů z medicíny, které jsou stenograficky zaznamenány už více než 40 let. Z celkového počtu výkladů, jež během svého života poskytl, se jich 8 976, tj. 64 %, týká zdravotních potíží lidí, jež se na něj obrátili, aby jim pomohl.

Podle většiny lékařů studium léčebných metod několika tělesných poruch nás nabádá, abychom teorie Edgara Cayceho začali testovat. Čtyři doktoři medicíny, kteří jsou pracovníky nemocnice ve Phoenixu ve státě Arizona, získali lékařské záznamy, protože si tuto skutečnost uvědomovali. Informace o výsledcích léčby se prostřednictvím reportáží a každoročních konferencí staly dostupnými pro více než 250 lékařů.

Poté, co ředitel kliniky ve Phoenixu, MUDr. William McGarey, užitečnost Cayceho doporučení otestoval během své lékařské praxe, dohodl se s paní Mary Ellen Carterovou, že napíšou knížku, v níž by byla popsána některá pozoruhodná vyléčení připisovaná E. Caycemu. Ke každému případu Dr. Mc Garey připojil komentáře současné medicíny. Mnozí naši čtenáři sice už o těchto příbězích slyšeli, ale v této knize mohou najít zajímavé neznámé materiály.

Někteří z vás se možná s Edgarem Caycem setkáváte poprvé. Kdo to byl? Záleží na tom, jakýma očima se na něj díváte. Řada jeho současníků ho znala jako nadaného fotografa. Další skupina, většinou děti, ho obdivovala jako velmi přátelského učitele nedělní školy. Jeho vlastní rodina ho znala coby báječného manžela a otce.

„Spící“ Edgar Cayce byl docela jiným člověkem – senzibilem známým tisícům lidí, jež jsou mu vděční za pomoc. Vskutku, řada z nich je přesvědčena, že to byl právě on, kdo jim zachránil či změnil život, když se vše zdálo být ztraceno. „Spící“ Edgar Cayce byl lidový léčitel stanovující diagnózy na dálku, prorok a milovník bible.

Dokonce již jako dítě byl obdařen schopnostmi, jež se vymykaly všemu, co většina z nás považuje za normální. V šesti nebo v sedmi letech rodičům řekl, že občas vidí příbuzné, jež nedávno zemřeli. Rodiče to připisovali bujně fantazii. Později byl schopen si učivo zapamatovat tak, že si před spaním učebnici vložil pod polštář. O tento dar však později přišel a tak ukončil pouze základní školu.

V jednadřaceti letech, když pracoval jako prodavač, pomalu přicházel o hlas. Vzhledem k tomu, že mu lékaři nebyli s to pomoci, Edgar požádal svého přítele, aby ho uvedl do zvláštního stavu vědomí, jenž mu jako dítěti umožňoval zapamatovat si školní učivo. S pomocí příslušných sugescí se Edgar ocitl v transu a během tohoto zvláštního stavu vědomí doporučil terapii, díky níž se mu hlas vrátil.

Tohoto jeho jedinečného talentu začalo několik lékařů využívat ke stanovení diagnózy svých pacientů. Brzy zjistili, že k tomu, aby se Cayce telepaticky naladil na příslušného pacienta, potřebuje znát pouze jeho jméno a adresu, na níž se momentálně nachází. Jiné informace nepotřeboval.

Jeden z nich, mladý lékař Wesley Ketchum, zprávu o této neobvyklé proceduře poslal vědecké společnosti do Bostonu. 9. října 1910 se o Cayceho schopnostech objevil článek v *New York Times*. Od té doby se na „zázračného muže“ s žádostí o pomoc začali obracet lidé z celé země.

Když Edgar Cayce 3. ledna 1945 zemřel, zanechal po sobě 14 000 výkladů, jež v průběhu 43 let poskytl zhruba šesti tisícům lidí. Poté byly spolu s následnou korespondencí rozříděny podle jednotlivých témat.

Hugh Lynn Cayce

Případy vyléčení na základě Cayceho výkladů

Úvod

Tato knížka je o senzibilovi a o jeho metodách léčení. Mezi jeho oblíbené formy léčení lze mimo jiné zařadit osteopatii, chiropraktické zásahy, hypnoterapii a léčení pomocí bylin či specifických diet. Edgar Cayce v bdělém stavu často viděl jak pacientovu minulost, tak budoucnost. Přitom býval ve stadiu plné bdělosti, takže se můžeme domnívat, že jeho psychické schopnosti byly skutečně jedinečné.

Během transu byl však rozsah jeho senzibilních vloh daleko širší. Zhusta se přistihl při tom, jak ve stadiu nevědomí podává informace, o nichž se později vyjádřil, že pocházejí z univerzálních zdrojů. Budoucí události popisoval stejně jasně, jako fungování nemocného těla, jež od něj bylo vzdáleno tisíce kilometrů. V tomto změněném stavu vědomí evidentně komunikoval s podvědomými myslmi všech lidí. Obzvláště s podvědomím člověka, jemuž poskytoval výklad. Jeho neobyčejné schopnosti byly popsány v řadě publikací. Díky nim je považován za jednoho z nejpřednějších senzibilů dvacátého století.

Navzdory této činnosti měl na úrovni podvědomí sny a po probuzení byl s to je popsat. Cayce tvrdí, že i sny jsou někdy paranormálními jevy předvídajícími naši budoucnost. Díky snům, jak během transu nebo v noci, Cayce uměl predikovat události ze svého osobního života i události světového významu.

Během výkladu občas opravil písáčku zapisující každé jeho slovo, přestože seděla několik metrů od něj. Jeho mysl měla vskutku řadu fazet. Po své smrti se stal objektem zájmu mnoha výzkumných pracovníků. Jeho výklady potvrzují existenci toho, co nazýváme reinkarnace.

Jeho 14 500 výkladů pro mě osobně představuje úžasný zdroj informací. Asi 9 000 z nich popisuje lidské nemoci a jejich léčení.

Způsob, jakým byl schopen popsat stav nemocného, jeho slabé a silné stránky, ukazuje na přítomnost čehosi, co ne všichni zabývající se léčením, jsou s to akceptovat. Vzhledem k tomu, že rád přijímám nové výzvy a díky tomu, že povaha mé práce vyžaduje otevřenou mysl, mne tento materiál velmi nadchl. Na jeho základě jsem postupně nabyt přesvědčení, že naše stávající chápání lidského těla je svým způsobem omezeno.

Uvědomuji si, že většina lékařů nerada vyjadřuje svoje postoje k informacím získaným paranormálními prostředky. Většina z nich se nikdy parapsychologií nezabývala. My, lékaři, se zpravidla od těchto věcí distancujeme. Obzvláště v souvislosti s medicínou, neboť s lékařskou vědou jsou jen málo slučitelné. Je také nutné přiznat, že z toho máme tak trochu obavy.

Když však do hry vstoupí ještě koncept reinkarnace a karmy – zákon příčiny a následku – pak je propast mezi lékaři a těmito věcmi ještě hlubší. Každopádně pokud někdo studuje Cayceho materiály, se ocitá v poloze pozorovatele. Ten není nijak omezen časem a musí se přitom v určité míře těmito neobvyklými stavy mysli a vzdáleností duše zabývat a oddat se jedinečnému fenoménu, který pan Cayce svými životními zkušenostmi představuje.

Psychické záležitosti pro lékaře z Orientu nepředstavují tak závažný problém, jako je tomu u lidí ze Západu. V orientálních zemích totiž putování duše během několika životů vnímají jako součást dědictví. Lékaři z Orientu jsou vůči paranormálním jevům daleko přístupnější a většina z nich reinkarnaci považuje za fakt, o němž nemá smyslu diskutovat. Říkají, že přijetí tohoto konceptu nám umožňuje překonat materialistický pohled na svět a snadněji porozumět paranormálním jevům a závěrům, jež z nich vyplývají.

Obyvatelé západních zemí jsou tradičně křesťanského nebo židovského vyznání. Není složité důsledně akceptovat a porozumět jevům, které obvykle označujeme jako „paranormální“. Podle Dr. Shafica Karagully je můžeme označit také jako „nadsmyslové vnímání.“ V židovsko-křesťanských učeních se setkáváme s událostmi paranormálního charakteru. Ty zahrnují příběhy – často považované za symbolické – když se před dětmi Izraele v moři utvořil průchod, skrze nějž přešly na druhou stra-

nu; sny Marie a Josefa; vyléčení nejrůznějších nemocí Ježíšem a Jeho žáky. Také zjevení sv. Jana, který nedokázal přesně určit, zda už dosáhl osvícení, ale viděl stejné symboly, jako kdysi Ezechiel, Jeremiáš a další proroci ze Starého zákona.

Cayceho práce tak před lékaři nastoluje nový problém a požaduje, abychom byli buď křesťanského nebo židovského vyznání. Je tomu tak proto, že víru v parapsychologické záležitosti můžeme popřít pouze za cenu toho, že se vzdáme svých představ o náboženství, které jsou nám blízké.

Považujeme-li se tedy za křesťany či židy a tvrdíme-li přitom, že svět paranormálních jevů je mýtem, pak víceméně popíráme své vlastní kořeny. Bible člověka představuje jako duchovní bytost, jež je podobná svému Stvořiteli. Člověk je žijící tvor, jehož mysl je schopna tvořivé aktivity. Dokonce do takové míry, že dokáže popřít svého Stvořitele a přitom neznevažuje Jeho původ a existenci. Tato duchovní podstata člověka je podle Edgara Cayce základem jeho vrozené schopnosti působit jako senzibil. Skutečnost, že většina z nás senzibilní či paranormální schopnosti ztratila, neznamená, že neexistují.

Cayceho materiál je výzvou nejen pro lékaře, ale také pro každého čtenáře jeho knih, aby jej posoudili bez jakýchkoliv předsudků a pokud možná co neobjektivněji. To poté může vést k tomu, že přijmeme závěry vyplývající z obrovského počtu Cayceho výkladů, uvědomíme si, že paranormální schopnosti jsou součástí duchovní výbavy každého člověka. Změní se i náš pohled na nemoc. Uvědomíme si, že mnohdy se stává impulsem ke změně nežádoucího životního stylu. Nehledě na mystifikaci, filozofické názory a jiné záležitosti, které není možné objektivně hodnotit, se chci zmínit hlavně o tom, jakým způsobem je tato kniha členěna. Je důsledně rozdělena na dvě části.

Mary Ellen Carterová popisuje životní příběhy několika vážně nemocných lidí, jež se díky Cayceho doporučením nejenom uzdravili, ale mimoto se na svět začali dívat jinýma očima. V těchto příbězích podáváme věcné informace. Pokud se chcete dozvědět detaily, najdete je v knihovně Asociace pro výzkum a osvětu. Dělalí jsme rozhovory s lidmi, dokládali je příběhy a uvažovali jsme, jak materiály výkladů sestavit, aby události

ze života těchto lidí odhalily co nejlépe. Paní Carterová se v těchto příbězích snažila popsat i události, k nimž dochází uvnitř rodiny postižených jedinců. Jakákoliv vážnější nemoc do našeho života vnáší pochyby a zmatky. Vyrovnáme-li se však s nimi, stáváme se vůči dalším možným nepřízním osudu odolnějšími.

Tito lidé byli jako většina z nás. Získali informace ze zdroje, jenž většina lidí té doby považovala za podivný, ze zdroje, jemuž vůbec nerozuměli. Drtivé části lidí té doby Cayceho informace „neseděly“.

Každý příběh paní Carterové je doplněn hodnocením různých léčebných praktik, jež byly doporučeny E. Caycem. V komentářích hovořím i o Cayceho názorech týkajících se fungování lidského těla a způsobů, jak toto boží dílo uvést do původního stavu. Vážněji jsem se zaměřil na citáty z příslušných výkladů, které ukazují, jak se Cayceho představy o člověku a jeho pozemské existenci liší od našeho současného chápání organismu a využití terapie při léčení poruch.

Doufám, že vás tato knížka potěší stejně jako mne potěšila spolupráce s paní M. E. Carterovou.

MUDr. William A. McGarey

Kapitola 1

Paní, z níž se stával kámen

Občas nás pohroma zaskočí stejně nečekaně, jako kočka překvapí svoji oběť. Takové neštěstí se jednoho chladného rána v listopadu roku 1937 chystalo udeřit na třicetiletou Florence Evansovou. V metodistickém kostele v Toddsville vedla pěvecký sbor. Na chvíli se zastavila, než začala stoupat do schodů. Bylo jich jen několik, ale najednou se jí udělalo nevolno a cítila, že se jí zpotily ruce. „Znovu jde na mne chřipka,“ pomyslela si, když se značným úsilím otevírala těžké dveře.

Nedělní bohoslužba pro ni byla utrpením. Vůbec se jí nedařilo při hraní skladeb. Jedna píseň jí dokonce připadala nekonečná a při závěrečné skladbě měla pocit, jakoby už měla zemřít. Ke konci ji bolelo celé tělo, potila se. Zdálo se jí, že se každou chvíli zhroutí. S vypětím všech sil se jí podařilo nasednout do auta rodičů, jež stálo vedle kostela. Počkala v něm, než ji objevili.

Odvezli ji domů, do malého domku v Maple Street, a uložili do postele. Stěžovala si na nezvyklé teplo a chtěla nějaký aspirin. Příštího dne, kdy stále ležela v posteli a její stav se nezlepšil, zavolali MUDr. Haroldovi Maddoxovi. Řekl, že si je jistý tím, že se jedná o chřipku. „Dávejte jí hodně tekutin, nechejte ji v posteli. Ať polyká prášky, jež vám pošlu.“

Každý den se pokusila vstát, avšak neustupující bolest ji vždy přemohla. Vyčerpaná si opět lehla do postele. Uplynulo několik týdnů a její stav byl stále stejný. Deset dní před Vánocemi si všimla podivného tuhnutí svalů na bocích. „To je následek toho, že v posteli ležím tak dlouho,“ pomyslela si. Avšak tuhnutí bylo čím dál horší. Jednoho dne si uvědomila, že jí ztuhly všechny svaly mezi boky a koleny. Prohlédli ji tři lékaři a pro všechny byly tyto symptomy naprostou záhadou.

Jako čerstvý vánek jí připadala teta Stancy, jež žila v nedalekém městě a která byla sestrou její matky. Byla dosti nezávislá. Provdala se poměrně pozdě a nestyděla se za to. Nyní přijela, aby jim pomohla. „Caro,“ řekla teta Stancy její matce, „musíš si trochu

odpočinout. Pomůžu ti s úklidem a samozřejmě se mohu postarat i o Florencii.“

Florence byla matkou a otcem převezena do kliniky v Haggardu, kde se podrobila složitým testům. Bylo to těsně po Novém roce. Počasí bylo velmi chladné a nepříjemné. Ujistili ji, že po vyhodnocení budou vědět, jak postupovat dál. Avšak po několika dnech toho lékaři nevěděli více než předtím a nedávali jí velkou naději. Florence trpěla tuhnutím kůže, což nazvali či sklerodermia. „Do dnešního dne se vyskytlo pouze 400 takovýchto případů,“ sdělili jejímu otci. Bylo to několik dní předtím, než se Florence dozvěděla, že jen několik málo z nich bylo vyléčeno.

„Florence Evansová, paní, jež se stává kamenem,“ pomyslela si, když opět ležela ve svém pokoji. Byla to noční můra! Již celým osm týdnů se potýkala s bolestí a s naprosto nepřírozenou a nečekanou změnou. Byla hezká, měla šedé oči a hnědé vlasy. Když se nyní podívala do zrcadla, hleděl na ni neznámý člověk s nateklou tváří. Mimoto kůže na tváři byla stejně tvrdá jako její boky.

Slovo, jež sice nikdo nevyšlo, jež však nad ní viselo jako Damoklův meč – znělo **nevyлéčitelná**. 6. ledna ji navštívil doktor Maddox a sdělil jí, že ohledně jejího stavu další informace získá z výzkumného střediska. Její naděje opět ožily, neboť moderní vědě důvěřovala. Byla přesvědčena, že ji nenechá na holičkách.

O dva dny později ji však probudila bolest pronikající do celého těla provázená pocitem pálení kolem páteře. Matka jí přinesla aspirin a vodu. Přijala je vděčně a pokusila se o úsměv. Za chvíli přišel otec a posadil se na židli vedle jejího lůžka. „Florence, zapomněla jsi na Cayceho?“ zeptal se a tázavě se na ni podíval. Najednou si všimla, že do jejího pokoje svítí slunce. Uvědomila si rovněž, že výklad od Edgara Cayceho, jasnovidného „lékaře“ z Virginia Beach, je s to její zoufalou situaci vyřešit.

S jeho neortodoxními formami léčení byla velmi dobře seznámena. Věděla rovněž, že poskytl výklady stovkám lidí, přímo zde v Toddsville a lidem v mnoha částech země. Když nemocným nebyli s to pomoci lékaři, přicházel na řadu Cayce se svými výklady, přestože se nacházel míle od jejich bydliště. Na základě

jeho diagnóz a následných léčebných doporučení docházelo k řadě zázračných uzdravení. Jeho sláva den ode dne rostla.

Před třemi roky jí poskytl první výklad a doporučil jí, aby své tělo „očistila“ užíváním podivné směsi, obsahující výtazek z plané třešně a několika kořenů. Musela rovněž zásadním způsobem změnit své stravovací návyky: žádná smažená jídla, ale hodně čerstvé zeleniny; žádné vepřové a málo hovězího masa; žádné banány a žádnou zmrzlinu. Uhry jí zmizely za pouhých sedm nebo osm měsíců.

Když si vzpomněla, že od něj výklady obdržely i její matka, teta Stancy a otec a že jim všem pomohly, začala se usmívat. Otec řekl: „To je lepší.“ Matka, sedící na kraji postele, začala plakat. Když o svém rozhodnutí požádat Cayceho o pomoc telefonicky informovali tetu Stancy, ta prohlásila: „**Teď se věci dají do pohybu.**“

„Ano,“ začínal výklad určený Florence, jež Cayce poskytl o několik dní později, „máme zde toto tělo... Takový byl původní stav. Jak vidíme, už bylo dost pozdě začít s léčbou poruch, které nastaly. Uvedl, že přestože se zpočátku nejednalo o vážnou poruchu, pokud se neomezí negativní vliv tuberkule na nemocné tělo, pak se stav rychle zhorší. Konstatoval, že tuberkule negativním způsobem ovlivňuje funkci plic, svalů a červených krvinek.

Doporučil olejové zábaly, jež by se měly aplikovat na břišní oblast a spodní část zad. Dále by měla dvakrát denně užívat menší dávky Ventriculinu. Mimoto by měla často konzumovat hovězí šťávu a vyvarovat se moučných jídel.

Uvedl specifické detaily, kdy a jak jednotlivé terapeutické zásahy aplikovat. Zábaly se měly dávat do té doby, než „se potlačí tendence k vytvoření sraženin v krevním oběhu, jež následně ztěžují vylučování toxických látek z organismu a tak přispívají k tuhnutí – nejen v oblasti páteře, ale i v břišní oblasti...“

Výklad byl Florence zaslán téhož dne odpoledne. Četla ho s neskrývaným nadšením: „Očisti kůži houbou namočenou nasyceným roztokem bikarbonátu sodného, poté na tři hodiny na příslušnou oblast přilož horké olejové zábaly. Použij ricinový olej. Po třech hodinách odpočinku proceduru opakujte. Rovněž užívej Ventriculin bez železa, půl lžičky dvakrát denně. Často